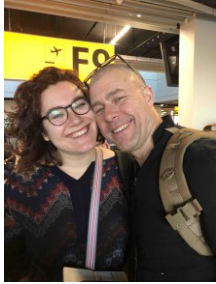

Nieuwsbrief 2 - 2020 – Johannesburg en de reis naar het noorden

Johannesburg

En zo zijn de eerste dagen alweer voorbij. Na een altijd lange, maar wel voorspoedige vlucht brengen we onze eerste twee nachten in Johannesburg door. Omdat we pas om 23:15 op 30 december landen, hebben we maar 1 kans om de nodige inkopen te doen en wel op 31 december. En ondanks dat dit een dinsdag is, niet de meest ideale dag.

We hadden het nodige voorwerk gedaan, wisten wat we wilden kopen en hadden de nodige adressen bij elkaar verzameld in Boksburg, alles op relatief korte afstand van elkaar. Maar winkel op winkel is gesloten of had toch niet (voldoende) op voorraad wat we gehoopt hadden. En als de klok eenmaal 16:00 slaat, is het echt finito. Bij de derde winkel waar we goede hoop hadden op de benodigde brandblussers, branddekens en toner cartridges arriveren we net tien minuten te laat en we komen er niet meer in. Het is niet anders.

Maar gelukkig hebben we heel veel andere aankopen wel tot een goed einde gebracht. Maar liefst 20 dozen met kopieerpapier voor Boithuto, de jaarvoorraad voor een school van circa 170 leerlingen. Tien technische rekenmachines voor grade 12. Verf in roze, blauw, geel en oranje om het nieuwe gebouw bij Bothselo op te fleuren. En veel speelgoed voor het nieuwe crèche gebouw, maar ook voor de andere scholen. En een drietal ladenkastjes om het weer op te bergen. We pinnen wat contanten en schaffen weer een Afrikaanse simkaart aan. Het klinkt niet zo spannend allemaal wellicht, maar het is een intensieve dag. We hebben dit keer een Afrikaanse bakkie gehuurd, met dichte bak, het meest ideale vervoersmiddel voor de tocht die we voor de boeg hebben. We hebben zelf relatief weinig bagage bij (wel voor 30 kilo meegenomen voor de projecten), toch puilt de bakkie na onze boodschappenronde uit. Maar het past!

Op 1 januari zetten we de tocht naar Limpopo in. Als iemand vraagt waar we naar toe gaan en we antwoorden 'Limpopo' krijgen we zonder uitzondering een fronsende of vragende blik terug. Wat zou je daar toch moeten zoeken? Toeristen reizen naar de Drakensbergen, Kwazulu Natal, Swaziland, Durban of het Krugerpark, overal heen, maar niet naar Limpopo. Als we het doel van onze reis vertellen, breekt er zonder uitzondering een grote lach door. God bless you. Thanks for what you are doing for our children.

Ondanks dat het inmiddels de achtste keer is dat we in Afrika zijn en de zevende keer dat we naar onze projecten gaan, iedere keer opnieuw worden we overvallen door de grote leegte. We rijden iets verder oostwaarts op een andere route dan de andere jaren, omdat we dit keer beginnen bij Botshelo. Tijd, ruimte en afstand zijn begrippen die in Afrika andere betekenis hebben. We moeten acclimatiseren. Zo efficiënt als we thuis zijn, waar we alles strak plannen, zelfs de momenten van ontspanning, zo moeten we in Afrika ons overgeven aan het ritme van het land. Kom, we gaan even snel lunchen en dan rijden we snel door zodat we op tijd bij de lodge arriveren. Vergeet het maar. De lunch duurt een uur, want het is het ritme en de snelheid van de serveerster die de lunchtijd bepaalt. En eigenlijk is het prima.

En zo geldt dat ook voor de begrippen afstand en ruimte welke hun betekenis compleet verliezen. Waar in Nederland de rijdende rechter zich bemoeit met discussies over 10 centimeter tussen twee percelen, wat de oorzaak kan zijn van jarenlange burenruzies, daar is in Afrika de betekenis van afstand en ruimte een soort van eindeloosheid. Ik heb de Nederlandse kengetallen niet paraat, maar om in Afrika 1 koe te mogen houden, moet je grondbezitter zijn van 12 ha grond. Dat zijn ongeveer 8 voetbalvelden. In Nederland moet je volgens mij een stal kunnen bieden en gaat de discussie hooguit nog over de hoeveelheid grond die je ter beschikking hebt om de mest over uit te rijden om het stikstofgehalte binnen de normen te houden. We leven echt in een andere dimensie.

We rijden ongeveer 7 uur om van Johannesburg naar Mogalakwena te komen. Volgens mij begin ik ieder jaar mijn nieuwsbrieven, met de grote leegte die we ervaren op de heenrit. En toch doe ik dat nu dus ook weer. Gewoon omdat het waar is. Een gevoel wat zich slecht over laat brengen op een stuk papier, maar een bijzonder gevoel. Een rit die je in de gelegenheid stelt te schakelen tussen ons kleine en propvolle landje en Afrika. Eerst rijden we nog over de riante tolwegen. In het begin met veel auto's om ons heen, maar hoe verder we richting het noorden koersen, hoe leger het wordt. De tolweg stopt uiteindelijk in Polokwane, een van de meest donkere en onaantrekkelijke steden van Afrika om doorheen te rijden. De weg verandert in een provinciale weg, in eerste instantie nog goed, maar niet al te lang daarna komen we de eerste potholes weer tegen. Uiteindelijk verandert de provinciale weg in een rode zandweg met her en der een slapende geitenhoeder of een ezelkar. De laatste 75 kilometer hobbelen we voort. Het is hier echt remote, het is het hart van de

Afrikaanse bush. Verder afgelegen dan dit wordt het niet in Zuid-Afrika. De mensen die we tegenkomen zwaaien uitbundig.

We verbazen ons over hoe groen het is. We zijn nog nooit in deze periode in Afrika geweest. Normaal gaan we in onze zomer, de Afrikaanse winter, als alles bruin is. In Johannesburg was het nog een vriendelijke 27 graden met regen zelfs. In Limpopo stijgt het kwik naar 37 graden met een brandende zon. Door het groen is het moeilijker om langs de weg wild te spotten, maar toch zien we een eland, veel struisvogels, een waterbok, impala's, een giraffe en veel mooie vogels. We zijn weer in Afrika. We verblijven in een lodge aan een rivier. Veel dichterbij de projecten die we als eerste gaan bezoeken. Het is voor ons een nieuwe plek en een paradijs dat je op deze plek niet zou verwachten.

Dit is genoeg voor onze eerste nieuwsbrief van Afrikaanse bodem. De volgende gaat over Botshelo Kindercreche en preschool, het nieuwste project waar we in mei 2018 onze eerste site visit gedaan hebben en veel voortgang hebben weten te boeken. Laatst wat ik nog wil toevoegen hoe ontzettend goed het voelt hier weer te zijn. Zuid-Afrika is voor ons echt een tweede thuis geworden in de loop der jaren. En Britt.... Britt is intens blij en straalt de hele dag van oor tot oor.

Groetjes uit de Afrikaanse bush,
Jordie van Berkel
Voorzitter Stichting Britt Helpt

p.s. Mochten jullie ons willen steunen: iedere euro kunnen we supergoed gebruiken. We beschikken over een ANBI-status en het CBF-keurmerk. Eenmalige en structurele donaties zijn zeer welkom op (LET OP: nieuw rekeningnummer):
NL.42.TRIO.0379.7099.53 op naam van Stichting Britt Helpt.

p.s.2 We zijn het best bereikbaar op ons tijdelijke Afrikaanse nummer +27656955459 via whats-app. Overigens lijkt het wifi in Zuid-Afrika langzaam wat beter te worden, dus we blijven beter online dan andere jaren. Tot het gaat regenen schijnbaar, want dan zit je een week zonder. Het blijft Afrika.

p.s.3 Dom, dom, dom, ik heb mijn cardreader vergeten waardoor ik mijn foto's niet van mijn camera kan halen en in het gebied waar we nu verblijven is het kansloos dat ik er 1 kan kopen. Een fles gekoeld water kopen is al behoorlijk ingewikkeld ;-). Jullie moeten het tijdens in ieder geval de eerste nieuwsbrieven dan ook doen met een beperkte selectie van de foto's die we met onze telefoons maken. Jullie houden een paar mooie plaatjes te goed, promised!